

Arrest

nr. 82 637 van 7 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 12 oktober 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 november 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze beslissing werd betekend op 8 februari 2012.

Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt.

“(…) in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 26.09.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden. (...)”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoekster de schending op van *“de motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook de zorgvuldigheidsverplichting en het rechtszekerheidsbeginsel, alsook de schending van artikel 3 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens.”*

Verzoekster betoogt als volgt, na het citeren van de bestreden beslissing:

“(…) Verzoekster is het niet eens met deze argumentatie. Het standaard medisch getuigschrift waarnaar de bestreden beslissing verwijst bevat de volgende informatie:

“B/DIAGNOSE: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van Artikel 91ter wordt ingediend Het is in het belang van de patiënt dal voor elke pathologie stukken ter staving worden voorgelegd (hv. Specialistisch verslag. Discoradiculair conflict met sciatalgie” (stuk 2)

Eerste onderdeel

Verzoekster heeft de eer erop te wijzen dat er in casu wel degelijk sprake is van een omschrijving van de graad van de ernst van zijn aandoening. Wat wordt gevraagd is immers de aard en de ernst van de aandoeningen. De aard van de aandoening wordt door de arts geëxpliciteerd als Discoradiculair conflict”. Dit is weinig controversieel. Het aangeven van de ernst bestaat dan uit de kwalificatie van de aandoening, anders uit dan de loutere benoeming ervan. Wanneer de arts schrijft: “Discoradiculair conflict mei sciatalgie” dan geldt dit laatste wel degelijk als een kwalificatie van de aandoening. Het immers duidelijk dat het niet zomaar om een discoradiculair conflict gaat, maar dat er ook sciatalgie optreedt. Het is duidelijk dat de behandelende geneesheer door middel van deze nadere preciseringen de graad van de ernst aangeeft. Verzoekster vraagt zich dan ook af wat de arts exact had dienen te vernielden vooraleer verwerende partij wél zou aanvaarden dat het beantwoordt aan de vereiste van een uitspraak omtrent de graad van de ernst van de aandoening. Hetgeen de geneesheer precies dient neer te schrijven om de graad van de ernst te preciseren, blijkt echter noch uit de tekst van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, noch uit de vraagstelling van het standaard medisch getuigschrift. Het inhoudelijke oordeel omtrent de graad van de ernst van de gezondheidssituatie van verzoeker ressorteert onder de beoordeling van de gegrondheid van het verzoek. Dit oordeel komt toe aan de arts-deskundige, gernandateerd door de verwerende partij. Het is met andere woorden aan verwerende partij enkel geoorloofd na te gaan of de wettelijke gegevens “vermeld” zijn op het standaard medisch attest (artikel 9ter, §3,3° en §1, lid 4), waarbij ook naar bijlagen mag worden verwezen. Het is de ambtenaar-geneesheer of een aangeduide geneesheer die de beoordeling van de medische elementen ten gronde voor zijn rekening neemt (artikel 9ter, §1, lid 5).

Het bijgevoegde medische standaardattest bevat in casu een beknopte vermelding van de graad van de ernst van de ziekte. Het komt aldus aan verwerende partij niet toe om deze bewoordingen inhoudelijk te

beoordelen, als zouden zij geen voldoende indicatie van de graad van de ernst van de aandoening bevatten. Verzoekster heeft de eer om hieromtrent te wijzen op zeer recent rechtspraak van Uw Raad: Artikel 9 ter van de vreemdelingenwet, zoals hierboven geciteerd, voorziet immers dat de beoordeling van de graad van de ernst van de ziekte dient te geschieden door de ambtenaar— geneesheer en niet door de Dienst Vreemdelingenzaken. Het komt aldus niet toe aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om te oordelen dat de omschrijving van de graad van de ernst niet voldoende is. Zoals de verzoekende partijen terecht aangeven, blijkt nergens uit artikel 9 ter van de vreemdelingenwet, noch uit de vraagstelling van het standaard medisch getuigschrift wat een arts dan wel zou moeten invullen opdat aanvaard zou worden dat de omschreven graad van de ernst van de ziekte wel zou voldoen” (RvV nr. 67 937 van 5 oktober 2011 stuk 3) Uit de aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn. De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins afdoend genoemd worden en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratieve bevoegdheid onderworpen is. De opgelegde motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen en verzoeker kan niet akkoord gaan met de opgegeven motivering. Het motief dat de bestreden beslissing aanhaalt is niet correct. Verzoekster ging er op een rechtmatige wijze van uit dat het verzoek zoals dat door haar werd ingediend ontvankelijk verklaard zou worden. Zij bezorgde aan verwerende partij het medisch standaard getuigschrift. Hierdoor werd op een degelijke en nauwkeurige wijze tegemoet gekomen aan de vereisten die artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet stelt. Omwille van deze reden wordt het rechtszekerheidsbeginsel geschonden. Doordat verwerende partij op een al te lichtzinnige wijze oordeelt dat het standaard medisch getuigschrift geen melding bevat omtrent de graad van de ernst van de aandoening en doordat verwerende partij daarenboven op geen enkele wijze de bijkomende stukken in haar oordeel betreft, is verwerende partij zeer onzorgvuldig omgegaan met de door verzoekster aangeboden documenten, door deze niet in overweging te nemen en/of onvoldoende te onderzoeken. Door op een dergelijke wijze het verzoekschrift af te wijzen dat een mogelijke schending van artikel 3 EVRM aanvoert, schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. Dat de bestreden beslissing aldus alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De terugleiding van verzoekster naar Marokko zou dan ook een onmenselijke behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 EVRM.

Tweede onderdeel

In het voorkomende geval dat verwerende partij toch zou volhouden dat de graad van de ernst niet aangegeven werd in de aanvraag van verzoekster, wenst verzoekster erop te wijzen dat onder rubriek B van het standaard medisch getuigschrift de behandelende geneesheer de volgende gegevens dient weer te geven: “gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen (...)” De bestreden beslissing beschouwt de aanvraag tot machtiging verblijf van verzoeker onontvankelijk aangezien er geen uitspraak wordt gedaan omtrent de graad van de ernst. Aangaande de precisering van de graad van de ernst wordt er in het standaard medisch getuigschrift echter geen enkele vraag gesteld. De behandelende geneesheer heeft duidelijk geantwoord op hetgeen hem onder rubriek B van het standaard medisch getuigschrift werd gevraagd aangezien uit zijn omschrijving ondermeer de aard en de ernst van de aandoening duidelijk blijkt. Uit de weergave: “Discoradiculair conflict met sciatalgie” kan immers de ernst worden afgeleid. Ook dient te worden benadrukt dat het uitvoerige oordeel omtrent de ernst (en de graad van de ernst) van de gezondheidssituatie van verzoekster thuishoort in de fase van de beoordeling van de gegrondheid van het verzoek. Dit oordeel komt toe aan de arts-deskundige, gemandateerd door de verwerende partij. Indien verwerende partij van de behandelende arts precieze informatie wenst omtrent de graad van de ernst van de aandoening, dan dient het standaard medisch getuigschrift dit specifiek te vermelden in haar vraagstelling, quod non. Hierbij dient gewezen te worden op het verschil in bewoordingen tussen het Franstalig en het Nederlandstalig standaard medisch getuigschrift. Het Franstalige getuigschrift, in tegenstelling tot het Nederlandstalige, vraagt de graad van de ernst van de aandoeningen te vermelden. Rubriek B luidt immers als volgt: *Description détaillée de la nature et du degré de gravité des affections (...)*” (eigen benadrukking) In het Nederlandstalige getuigschrift wordt de vraag naar de graad van de ernst niet gepreciseerd. Bijgevolg kan er aan verzoekster niet verweten worden dat er geen uitspraak wordt gedaan omtrent de graad van de ernst van de aandoening. Van een standaard getuigschrift mag wel degelijk worden verwacht dat het uitdrukkelijk peilt naar de aspecten waaromtrent verwerende partij informatie wens, quod non. Door te eisen dat de behandelende geneesheer van verzoekster antwoord geeft op een vraag die hem of haar niet gesteld wordt in het verplicht in te vullen medisch getuigschrift schendt verwerende partij zowel het redelijkheids- als het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“(…) Betreffende de voorgehouden schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en art. 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994. Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79. 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948. 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.(…) Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan verzoekster haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter onontvankelijk wordt verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Artikel 9ter §3, 3° van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 stipuleert dat:

“ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aan toont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in , 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling

Terwijl conform art. 9ter, 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet het medisch getuigschrift dient te voldoen aan de volgende voorwaarden:

‘Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.’ In casu werd de bestreden beslissing genomen om reden dat het medische getuigschrift van verzoekster de graad van ernst niet vermeldt. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster voorhoudt dient conform art. 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet het medisch getuigschrift uitdrukkelijk te vermelden welke de graad van ernst van de aandoening is. Indien de graad van ernst niet wordt vermeld op het medisch getuigschrift verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk in toepassing van art. 9ter §3 van de Vreemdelingenwet.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001). Verzoekster stelt dat bij de beoordeling van de vraag of al dan niet de graad van ernst werd vermeld, ook rekening moet worden gehouden met de omschrijving van de ziekte/aandoening. Haar kritiek kan niet dienstig worden aangenomen. Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het standaard medisch attest drie zaken dient te

vermelden: de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Verzoekster kan dan ook niet ernstig voorhouden dat dit niet het geval zou zijn. Het komt niet toe aan de gemachtigde om impliciet af te leiden uit de aard van de aandoening welke de graad van de ernst is. "Voor zover verzoekers laten gelden dat het niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt zijn appreciatie te geven over de ernst van de aandoening, maar dat dit dient te gebeuren door een ambtenaar-geneesheer, wijst de Raad erop dat de verwerende partij in casu niet heeft getracht een medische beoordeling te geven, maar louter is nagegaan of aan de toepasselijke wettelijke bepalingen is voldaan. Door vast te stellen dat in het standaard medisch getuigschrift van 21 april 20]] enkel de aandoeningen worden vermeld en de noodzakelijk geachte behandeling, maar niet de graad van ernst van deze aandoeningen, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris zich geenszins in de plaats gesteld van een ambtenaar-geneesheer. De gemachtigde heeft louter geoordeeld dat niet werd voldaan aan de voorschriften van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. met name het vierde lid van § 1 dat voorschrijft "Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. "en §3, 30 dat bepaalt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard "indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid. Waar verzoekers verder de mening zijn toegedaan dat een psychische aandoening, zo onder weer een posttraumatische depressie, een ernstige aandoening is en dat de j.raad van ernst van de ziekte impliciet kan worden afgeleid uit de term "posttraumatische depressie", kunnen zij niet worden gevolgd. Artikel 9 ter van de vreemdelingenwet schrijft voor dat deze graad van ernst moet worden vermeld, los van de ziekte zelf en de noodzakelijk geachte behandeling, zodat het niet opgaat te stellen dat deze graad van ernst impliciet kan worden afgeleid uit de aard van de aandoening zelf.

Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze ofsteunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen." (R.v.V. nr. 78.395 van 28 oktober 2011) De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus. Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden. Verzoekster meent dat bij gebreke aan een onderzoek ten gronde, art. 3 EVRM zou zijn geschonden. Vooreerst merkt de verwerende partij op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. De vermeende schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde. Het is dan ook geheel ten overvloede dat de verwerende partij het volgende laat gelden.

Uit de vreemdelingenwet zelf en uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat de begrippen uit artikel 9ter moeten worden verbonden met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principearrest geeft het Hof een overzicht van zijn jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waarbij het vervolgens duidelijk de principes vaststelt die het aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. vs. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden bijgevolg in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval ('a very exceptional case'), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM 27 mei 2008, grote Kamer, N. vs Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008. N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). De Grote Kamer handhaafde dan ook de hoge drempel, die door D. vs. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt

om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest *D. vs. The United Kingdom* te behouden. In *D. vs. The United Kingdom* motiveerde het Hof dat er slechts sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden: “only in a very exceptional case, where the humanitarian grounds against the removal are compelling. In the *D.* case the very exceptional circumstances were that the applicant was critically ill and appeared to be close to death, could not be guaranteed any nursing or medical care in his country of origin and had no family there willing or able to care for him or provide him with even a basic level of food shelter or social support.”

Vrije vertaling:

“slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn. In de zaak *D.* bestonden deze uitzonderlijke omstandigheden uit het feit dat de verzoekende partij kritiek ziek was, in de mate dat zijn levenseinde nabij was, terwijl in zijn land van herkomst geen enkele vorm van verpleging of medische zorg kon worden verzekerd en hij aldaar niet over familieleden beschikte die zorg konden bieden of die hem uit de nood konden helpen door het aanbieden van enig voedsel, onderdak of sociale ondersteuning.” Door zelf een overzicht van zijn rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Illustratief hiervoor is dat sinds *D. vs. The United Kingdom* geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken. Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, wat ook herhaald bevestigd werd door de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie onder meer arresten *R.v.V.* 74.125 (27.01.2012), 73.999 (27.01.2012), 73.890 (24.01.2012), 73.906 (25.01.2012)). In casu merkt de verwerende partij op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat. Verzoekster maakt dan ook niet aannemelijk in welke mate de bestreden beslissing een schending van art. 3 EVRM tot gevolg kan hebben. In casu geeft verzoekster ook niet aan wat de uitzonderlijke humanitaire omstandigheden zijn die pleiten tegen de bestreden beslissing, niet in het minst nu verzoekster ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Door in haar verzoekschrift enkel te verwijzen naar artikel 3 EVRM en te stellen dat “de administratie niet is overgegaan tot onderzoeken” maakt de verzoekende partij een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk. De verzoekende partij heeft geen gegevens aangebracht die prima facie wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden handeling. In casu is er echter geen sprake van het beogen van een ongeoorloofde doelstelling als reden, laat staan als enige reden, voor de bestreden beslissing. De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoeksters enig middel niet kan worden aangenomen. (...)”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin zij opwerpt dat zij het niet eens is met de argumentatie van de bestreden beslissing, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

2.4. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen” luidde als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

(...)”

2.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard omdat het standaard medisch getuigschrift dat voorgelegd werd, niet beantwoordt aan de voorwaarden zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. In casu wordt vastgesteld dat het voorgelegde medisch getuigschrift geen enkele uitspraak doet omtrent de graad van ernst van de ziekte en dat geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd werd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Op grond van voormelde vaststellingen concludeert de verwerende partij: “*Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.*”

2.6. Het door verzoekster overgemaakte standaard medisch getuigschrift van 26 september 2011 dat ingediend werd ter ondersteuning van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag bevindt zich in het administratief dossier. Onder de rubriek “*B) Diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter wordt ingediend. Het is in het belang van de patiënt dat voor elke pathologie stukken ter staving worden voorgelegd (bv. Specialistisch verslag).*” werd het volgende ingevuld: “*Discoradiculair conflict met sciatalgie (...)*”.

2.7. Verzoekster is ervan overtuigd dat haar behandelende geneesheer door middel van de omschrijving van haar aandoening “*Discoradiculair conflict met sciatalgie*” wel degelijk “*een beknopte vermelding van de graad van ernst van de ziekte*” aangaf, maar te dezen dient de Raad vast te stellen dat een leek, wat de gemachtigde van de staatssecretaris is, hieruit de ernst van de aandoening niet kan afleiden, laat staan de graad van ernst. Er anders over oordelen zou betekenen dat de verwerende partij bij haar oordeel of de wettelijke voorziene ontvankelijkheidsvoorwaarde vervuld is dat het overgemaakte medisch getuigschrift bepaalde vermeldingen bevat, waaronder de graad van ernst van de aandoening of pathologie, over medische kennis zou dienen te beschikken, wat niet kan verwacht worden van de

gemachtigde van de staatssecretaris, aan wie de wetgever in artikel 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet de bevoegdheid heeft gegeven om de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onontvankelijk te verklaren indien het medisch getuigschrift niet de in artikel 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet bepaalde vermeldingen bevat.

2.8. Waar verzoekster de graad van ernst van een aandoening het voorwerp acht van het oordeel van de ambtenaar-geneesheer, dient de Raad op te werpen dat de beoordeling van de ernst van de aandoening conform het gestelde in artikel 9ter, §1, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet, in de gegrondheidsfase inderdaad toekomt aan de ambtenaar-geneesheer. Te dezen betreft het echter geen beoordeling van de graad van ernst van een aandoening doch wel de vaststelling dat het door verzoekster overgemaakt standaard medisch getuigschrift de graad van ernst van de aandoening niet vermeldt, wat behoort tot de appreciatiebevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris.

2.9. Verzoekster is de overtuiging toegedaan dat zij het standaard medisch getuigschrift op een degelijke en nauwkeurige wijze heeft ingevuld en dat haar aanvraag onvankelijk ging verklaard worden, maar hiermee toont ze geen schending aan van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen. Aan het gegeven dat verzoekster het standaard medisch getuigschrift aanwendde kon zij niet de verwachting ontnemen dat haar aanvraag per definitie onvankelijk ging verklaard worden aangezien ook de pertinentie van de vermeldingen conform het gestelde in artikel 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet een rol speelt.

2.10. Verzoekster hekelt het gegeven dat de verwerende partij *“op geen enkele wijze de bijkomende stukken in haar oordeel betreft”*, maar zij laat na te concretiseren wel bijkomend stuk dat zij overgemaakt had wel de graad van ernst van haar aandoening vermeldde. Noch deze algemene kritiek noch verzoeksters overtuiging dat de verwerende partij *“op een al te lichtzinnige wijze oordeelt dat het standaard medisch getuigschrift geen melding bevat omtrent de graad van ernst van de aandoening”* kunnen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.11. Verzoekster vraagt zich op een algemene wijze af *“wat de arts exact had dienen te vermelden vooraleer verwerende partij wel zou aanvaarden dat het beantwoordt aan de vereiste van een uitspraak omtrent de graad van ernst van de aandoening”* maar de door haar aangehaalde bepalingen en beginselen vereisen niet dat de verwerende partij op een algemene wijze in de bestreden beslissing dient te vermelden wat verwacht wordt opdat een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen onvankelijk zou verklaard worden.

2.12. Verzoekster verwijst ter ondersteuning van haar betoog naar een arrest van de Raad van 5 oktober 2011 maar uit het door verzoekster aan haar verzoekschrift bijgevoegd arrest blijkt dat het standaard medisch getuigschrift beoordeeld werd van een vreemdeling waarin de vermelding *“Gravité importante”* voorkwam. Dergelijke vermelding komt niet voor op het standaard medisch getuigschrift dat door verzoekster overgemaakt werd en verzoekster kan derhalve niet dienstig naar voormeld arrest van de Raad verwijzen.

2.13. Verzoekster poneert in fine van haar betoog ter ondersteuning van het eerste onderdeel van het middel dat de *“terugleiding”* naar Marokko *“dan ook een onmenselijke behandeling (zou) uitmaken in de zin van artikel 3EVRM”*, maar laat na dit verder te concretiseren. In casu blijkt bovendien nergens uit dat de verwerende partij de bestreden beslissing op een gedwongen wijze zal uitvoeren of een dergelijke maatregel plant. Voorts staat het verzoekster vrij om aan de verwerende partij, gelet op haar medische situatie, zonodig een verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten aan te vragen indien zij daarvan het voorwerp vormt. Ten overvloede, voor zover verzoekster van oordeel is dat het een schending vormt van artikel 3 EVRM dat zij naar Marokko moet terugkeren zonder dat haar aanvraag om medische redenen ten gronde werd onderzocht, dient de Raad op te merken dat de wetgever een duidelijk onderscheid gemaakt heeft tussen de onvankelijkheid en de gegrondheid van de aanvraag om medische redenen en dat van verwerende partij niet kan verwacht worden dat wanneer zij een aanvraag om medische redenen onontvankelijk verklaart, zij in het kader van een verwijderingsmaatregel de aanvraag om medische redenen toch ten gronde dient te bestuderen (cf. CE 29 oktober 2010, nr. 208.586).

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

2.14. In het tweede onderdeel van het middel is verzoekster de overtuiging toegedaan dat uit de op het overgemaakte standaard medisch getuigschrift voorkomende omschrijving *“Discoradiculair conflict met sciatalgie”*, onder meer de ernst van de aandoening duidelijk blijkt. Tevens herhaalt zij dat het oordeel

omtrent de ernst en de graad van de ernst van een aandoening thuishoort in de fase van de beoordeling van de gegrondheid van het onderzoek. Gelet op de aangevoerde kritiek volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste onderdeel van het middel.

2.15. Verzoekster maakt bijkomend nog opmerkingen over de bewoordingen in het Nederlandstalig standaard medisch getuigschrift en over het verschil in bewoordingen tussen het Nederlandstalig standaard medisch getuigschrift en het Franstalig standaard medisch getuigschrift, maar dergelijk betoog is niet dienstig aangezien verzoekster zelf de mening is toegedaan dat haar behandelende arts wel degelijk de graad van ernst van de aandoening omschreef, zoals alleszins artikel 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet het vereist, aangezien hierin bepaald wordt: *“Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”* Voor het overige kan verwezen worden naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede onderdeel van het middel is niet gegrond.

Derhalve is het enig middel ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA